

radikale og de konservative Partimøder. Der maa enhver beholde sin Opfattelse af, hvordan noget saadant bør gaa for sig.

Derfra vendte det ærede Medlem sig imidlertid til Spørgsmaalet om Rigsdagens Tavshedspligt, og paa dette Punkt er det ærede Medlem særdeles blodtørstig. Han synes paa Forhaand at mene, at vi skulde have meget kraftige Bestemmelser; dette Punkt har imidlertid tabt sin Betydning, fordi det ærede Medlem og hans Meningsfæller har frafaldet Kravet derom. Imidlertid gjorde han i den Forbindelse den Bemærkning, at naar der stilledes saadanne Krav overfor Rigsdagen i den Henseende, var Rigsdagen selv Skyld i det paa Grund af de Indiskretioner, der saa tidt kom frem fra Rigsdagens Side. Derom tror jeg at kunne sige, at jeg mindes ikke, at der paa Omraaader, hvor det har haft Betydning for Udenrigspolitikken, er kommet saadanne Indiskretioner frem undtagen i visse Tilfælde i Krigens Tid med Hensyn til de lukkede Møder, idet man forsynede en Del af den misfornøjede Presse med Oplysninger fra disse Møder. Men hvis der i tilsvarende Kredse, som den Gang viste saadanne Indiskretioner, ved kommende Lejlighed skulde være Tilbøjelighed til noget lignende, tror jeg ikke, at der overfor den Art Forstokkethed, som da gav sig Udslag, er nogen Art af Bestemmelser, der vil være virkningsfuld. Jeg tror ikke paa, at det kan nytte noget at regne med, at Forpligtelserne vil blive mere overholdt fra vedkommendes Side, fordi der afgives den Erklæring, end de vil blive, naar der ikke afgives nogen Erklæring, men man kun har selve Lovens Paabud at holde sig til.

Jeg anser vedblivende en Erklæring af denne Karakter for lidet passende. Jeg erkender, at den findes i Sverige og i Norge, og det er vel ogsaa derfor, Tanken er ført frem herhjemme; men det synes mig ikke, at den falder indenfor, hvad vi er vante til i vort Rigsdagsliv, og jeg tror, det vil være rimeligt at opgive den. Der er blevet sagt, at selve Straffelovens Bestemmelser ikke kan forslaa, thi de gælder kun de virkelig alvorlige Krænkelser. Det er fuldkommen rigtigt, at de kun gælder saadanne; men efter min Mening kan det heller ikke nytte noget

at tro paa, at man ved Hjælp af Straffebestemmelser kan gribe ind uden netop i saadanne Tilfælde, hvor der er foregaaet en Krænkelse af vidtrækkende Betydning. De andre Sager vil blive Sager, hvor enhver Regering vil tage i Betænkning at sætte den ene eller den anden Art af Politimaskineri og Retsmaskineri i Bevægelse overfor Rigsdagens Medlemmer. Derfor er disse Bestemmelser urimelige; de virker i Øjeblikket som en Vanskelighed for at opnaa den Enighed, som man fra anden Side udtaler Ønsket om; vi for vort Vedkommende kan i hvert Tilfælde ikke give vor Tilslutning til, at de bliver optaget i Loven.

Staaing: Den ærede Ordfører (Moltesen) udtalte, at selv om det var rigtigt, hvad jeg havde sagt, at denne Lov ikke blev af Betydning for Rigsdagen, haabede og troede han, at den vilde blive af Betydning for Danmarks Udenrigspolitik. Dette Haab kan jeg meget gerne dele, men jeg synes ikke, det stærkt fremgaar af Loven, at dette Nævn vil faa nogen synderlig Indflydelse, nogen besluttende Indflydelse paa Udenrigspolitikken. Det meste, dette Udvalg vil opnaa, er at faa nogle Meddelelser om mere eller mindre afgjorte Ting; Indflydelsen paa Sagerne Gang vil kun fremkomme, hvis man tilvejebringer et System, hvor igennem Rigsdagen virkelig faar Adgang til at øve Indflydelse, før alle større Sager er afgjort. Det har jeg forstaaet, man ikke vil; thi det er jo det; som vi har foreslaaet, og hvis man ikke fandt den Maade, vi har foreslaaet det paa, rigtig, kunde man vel, hvis man havde villet Realiteten, have fundet andre Former. Den Form, vi har givet de paagældende Ændringsforslag, var selvfølgelig ikke det afgørende, og hvis man altsaa havde villet give Rigsdagen virkelig Indflydelse, havde man vel nok kunnet finde andre Former. Jeg deler, som sagt, gerne Haabet om, at dette Nævn, hvis det nedsættes, vil blive til Gavn for Danmarks Udenrigspolitik. Men det forekommer mig unægtelig, at det ogsaa vilde være af Betydning, om Rigsdagen altid kunde finde sig betrygget ved den tilvejebragte Ordning, og jeg for min Del maa mene, at nogen saadan Betryggelse findes der ikke for Rigs-